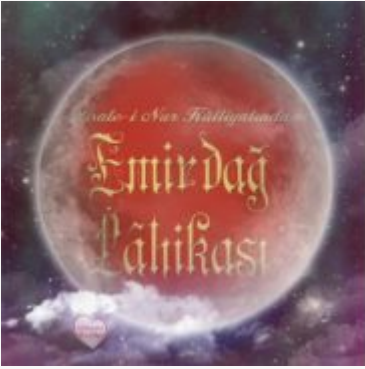

“Ehvenüşşer”imizi kuşatan şerler

Risale-i Nur penceresinden hal ve gidişata şöyle bir

bakalım. İlk dürbünümüz de, Amentü'müzdeki “Hayrihî ve şerrihî minallahü teâlâ” olsun.

Kadir, Hâkim ve Hakîm olan Kâinat Sahibi'nin güzel isimlerinin kudretli ve hikmetli tecellilerini seyredip idrak ettikçe, imanımız kuvvet bulacak, teslimiyet ve tevekkülümüz artacaktır, biiznillah.

“Kalbe ihtar edilen içtimaî hayatımıza ait bir hakikat” dersinin dergâhından ve tezgâhından bakalım ki, zihin dağılmasın, idrâk yorulmasın. Varsın, aynı mâna ve efkâr etrafında dördüncü makale olsun. Gelişmelerin geldiği ve bizi getirdiği hale bakarsak, bu hususta çok görülen tahşidat az bile sayılabilir. Çünkü çoğu haller, başka kaplar içinde içirilen tekerrürden ibaret. İbret alınsaydı tekerrür mü ederdi?

En başta Üstâd Said Nursî'nin hayatına ve haline bakalım. Bu makale ile mi? Hayır, hâşa! Onun, 1908 ile 1920 yılları arasında gazete ve mecmualarda neşredilen makalatını tekrar tekrar okuyalım. Tekraren okuyalım ki, bizi çepeçevre kuşatan ve içtimaî gidişatımızı sekteye uğratan haller ve hâdiseler tekerrür etmesin. Tekerrür etse bile, faillerine münhasır kalsın, bizi yolumuzdan alıkoymasın. Üç Said Dönemini tekrar be tekrar okuyarak, Risale-i Nur gözüyle Said Nursî'yi yeniden tanımaya ve tanımlamaya ne dersiniz?

Üstâd, bizzat kendisi, Üçüncü Said Dönemini yaşarken, Eski Said Dönemi Eserlerini yeniden mütalâa edip Külliyyat'a dahil ederek, onlara yeni bir merteye kazandırıyor, biz Nur'un gözüyle, inkişaf etmiş bir zihinle, açılmış bir ufukla o eserleri yeniden ve tekraren neden okumayalım? Ve sonra şuurlanmış bir nazarla, “kalbe ihtar edilen” derslere kalbimizi açalım da, “İlahî ihtara mazhar bir kalp”ten kalbimize mânaların nasıl aktığını görelim. Ve bilelim ki, “Hilkatte hayır asıl ve esas, şer ise tebedürdür. Hayır küllî, şer ise cüz'îdir.” (Muhakemat, s. 44)

Öyle görülüyor ve seziliyor ki, İlahî Kudret bize anlayacağımız dilden dersler veriyor. Maksada hangi yolla varılacağını hikmet lisaniyle ve hakikat dersleriyle hep gösteriyor da, biz göremedikçe, kafa fenerlerini devreye soktukça, “neticesine

katlanmak kaydıyla alın“ diyor. “Yani, mânen der: ‘Ey abdim, ihtiyarınla hangi yolu istersen, seni o yolda götürürüm. Öyleyse mes’uliyet sana aittir.’” (26. Söz)

Böylece, hangi yollarla olamayacağı gösterime giriyor. Şer cephelerinin aktörlerinin ve onların figüranlarının dünya ve ülke sahnesindeki filmlerinin canlı canlı seyredilmesine müsaade ediliyor. Aynanın arkası renklendikçe renkleniyor. Zaten şerler de hayırları göstermek ve fark ettirmek için değil midir? Her şey zıddı ile bilinir. Karanlık olmazsa ışık, soğuk olmazsa sıcaklık fark edilmez. Ölüm olmazsa hayatın değeri anlaşılmaz. Sanki kader, hangi yollarla olamayacağını biz anlatıncaya kadar; zaman kaybı, telef ve zayıf içinde yol almamıza fetva veriyor. Evet, bu yolu biz istedik! Sabır, sebat ve metanet isteyen müsbet yola tahammül edemediğimiz, hikmete râm olmadığımız, vazifemizin haricine çıkıp îlâhî vazifeye -hâşa- müdahale ettiğimiz, alelacele netice almak istediğimiz, Müceddid’in beyanlarına kanaat etmeyip, başka arayışlar içine girdiğimiz ve “itimad-ı nefsin fıkdanıyla” başkalarına itimad ettiğimiz için, kader bizi “menfî dersler”le talim ettiriyor. Dua edelim ki, bu imtihan çok pahalıya mal olmasın.

Üstad Said Nursî’nin hayatında fiilen gösterdiği ve eserlerinde açıkça beyan ettiği “içtimaî ve siyasî” beyanlara ve bundan dolayı da gazetemize hangi çevrelerden hücumlar ve itirazlar gelmişse, geliyorsa; siyaset meydanına çıktığı günden bu yana demokrat misyonu temsil edenlere de aynı çevrelerden hücumlar gelmiştir, geliyor. Hz. Üstâd’ın, “dost ve yardımcı” olmamızı istediği, en son dersinde de, “Benim Nur ahiret kardeşlerim, ‘ehvenüşşer’ deyip bazı bîçare yanlışların hatalarına hücum etmesinler” dediği o misyonun başına gelenlere bakıldığı zaman; misyonu kuşatan şerlerin boyutu ve mahiyeti daha iyi anlaşılır. Aynı dersin devamında, “daha azamüşşerden kurtulmak için, onlara zararınız dokunmasın, onlara faideniz dokunsun” buyruluyor.

Halbûki ne oldu? 12 Eylül darbesinden bu yana misyona vurulan darbelere hep refakat edilerek gelinmedi mi? İstisnalar kaideyi bozmadı. Hüküm eksere göredir. Gele gele, 28 Şubat sonrasında darbe argümanları sivilleşti. Taban bulan “Siyasal İslâm” zihniyeti tavandaki resmî ideoloji ile buluştu, anlaşta, devletleşti. Böylece tam bir “azamüşşer” oluştu. Yeni Asya’yı ve siyaset alanındaki “ehvenüşşer”imizi tehdit eden en büyük şer ise; sivil darbe ürünü bir partinin, “kalbe ihtar edilen hakikat” izahında yer alan “demokrat” yerine ikâme edilmesi çabalarıdır. Tutmaz, ama bir hayli zaman kaybettireceğe benziyor.